सायं च प्रापयामास स योजनशतान्तरं ।
उज्जयिन्याः समीपं तं राजानं वाजिसत्तमः ॥ ३४ ॥
तद्वेगविजितान्वीक्ष्य सप्तापि निजवाजिनः ।
अस्ताद्रिकन्दरालीने लज्जयेवांशुमालिनि ॥ ३५ ॥
तमसि प्रसृते द्वाराण्युज्जयिन्यां विलोक्य सः ।
पिहितानि श्मशानं च बन्हिस्तत्कालभीषणं ॥ ३६ ॥
निनायैनं निवासाय भूपतिं बुद्धिमान्हयः ।
वाह्यैकान्तस्थितं तत्र गुप्तं विप्रमठं निशि ॥ ३७ ॥
निशातिवाह्ययोग्यं च तं स दृष्ट्वा मठं नृपः ।
आदित्यसेनः प्रारेभे प्रवेष्टुं श्रान्तवाहनः ॥ ३८ ॥
रुरुधुस्तस्य विप्राश्च प्रवेशं तद्निवासिनः ।
श्मशानपालश्चौरो वा को ऽप्यसाविति वादिनः ॥ ३९ ॥
निर्ययुस्ते च संसक्तकलहालोलनिष्ठुराः ।
भयकार्कश्यकोपानां गृहं हि च्छान्दसा द्विजाः ॥ ४० ॥
रटत्सु तेषु तत्रैको निर्जगाम ततो मठात् ।
विदूषकाख्यो गुणवान्धुर्यः सत्त्ववतां द्विजः ॥ ४१ ॥
यो युवा बाहुशाली च तपसाराध्य पावकं ।
प्राप खड्गोत्तमं तस्माद्यातमात्रोपगामिनं ॥ ४२ ॥
स दृष्ट्वा तं निशि प्राप्तं धीरो भव्याकृतिं नृपं ।
प्रच्छन्नः को ऽपि देवो ऽयमिति दध्यौ विदूषकः ॥ ४३ ॥
विधूय विप्रांश्चान्यांस्तान्स सर्वानुचिताशयः ।
नृपं प्रवेशयामास मठान्तः प्रश्रयानतः ॥ ४४ ॥
विश्रान्तस्य च दासीभिर्धूताघरजसः क्षणात् ।
आहारं कल्पयामास राज्ञस्तस्य निशोचितं ॥ ४५ ॥